

Linda van Rijn

Zeezicht

Uitgeverij Oorsprong

1

‘Hoe groot dan?’ Timo van der Lo hield zijn hoofd schuin en keek zijn moeder aan.

‘Heel groot’, antwoordde Anouk van der Loo terwijl ze drie zomerjurkjes uit haar kast haalde en in haar koffer legde. Daarna pakte ze een vierde jurkje van de hanger en stopte dat er ook bij.

‘Ja, maar hoe groot? Eén kilometer?’

‘Dat hangt ervan af of het eb of vloed is.’ Anouk ontweek de vraag, omdat ze het antwoord niet zo precies wist. ‘Als het eb is, moet je in elk geval een heel stuk lopen voordat je bij de zee bent.’

‘Zijn er ook golven?’

‘Ja, heel veel. Veel meer dan in Spanje.’

‘Cool.’ Timo keek haar aan. ‘Waarom gaan we eigenlijk niet naar Spanje?’

‘Dat hebben papa en mama toch uitgelegd? Omdat het een heel stuk rijden is en omdat het in Nederland net zo leuk is. Of eigenlijk: leuker. Want in Spanje zitten we best wel afgelegen en daar is voor jullie niet zoveel te doen.’

‘Hm’, antwoordde Timo, terwijl zijn gezicht verried dat hij nadacht.

Anouk was eigenlijk wel verbaasd dat hij niet had gevraagd waarom ze dan geen ander huis in Spanje huurden, maar blijkbaar was zo’n logische vraag nog niet in het hoofd van haar zevenjarige zoon opgekomen.

Timo ging rechtop in het tweepersoonsbed van zijn ouders zitten en keek toe terwijl Anouk bezig was haar koffer in te pakken.

‘Noah gaat wel naar Spanje’, zei hij.

‘Dat is leuk voor hem.’

‘Met het vliegtuig. Waarom gaan wij niet met het vliegtuig?’

‘Omdat we naar Bergen aan Zee gaan, schat. Dat is maar twee uur rijden en bovendien is er geen vliegveld.’

‘Maar waarom gaan we niet met het vliegtuig naar Spanje?’

‘In Bergen aan Zee is het veel leuker. En het strand is veel groter. Papa heeft een vlieger voor je gekocht.’

‘Echt?’

‘Ja, een grote. Als het waait, gaat hij heel hoog in de lucht.’

‘Wauw.’

‘En je kunt op het strand heel goed voetballen. Ruimte genoeg.’

‘Mag ik dan al mijn voetballen meenemen?’

‘Nou, eentje lijkt me wel genoeg.’

‘Mam...’ Timo keek haar een beetje vermoeid aan. ‘Ik moet er zeker vier mee. Nee, vijf, want die ene van de Champions League...’

‘Schat...’ onderbrak Anouk haar zoon, voordat hij zou uitweiden over negen verschillende ballen die hij had en die volgens hem allemaal net even anders waren. Dat wilde Anouk best geloven, maar ze geloofde toch niet dat hij in drie weken vakantie met al die ballen zou moeten trainen, zoals hij het noemde.

Timo nam zijn voetbalcarrière zeer serieus. Ook al was het seizoen al een paar weken voorbij en begonnen de trainingen pas eind augustus weer, er ging geen dag voorbij dat hij niet naar buiten ging om minstens een uur lang aan zijn techniek te werken. De oefeningen die de coach had meegegeven voor in de vakantie, werkte hij een voor een en met de grootste concentratie af. Anouk bewonderde zijn discipline, maar helaas kon ze zelfs met haar ongeoefende voetballoog zien wat Timo’s trainer bedoelde als die zei dat haar zoon niet echt een natuurtalent was. Ze

vreesde dan ook dat Timo's grote droom – profvoetballer worden bij Ajax – altijd een droom zou blijven. Maar dat zei ze natuurlijk niet tegen hem.

‘In de schuur staat een krat waar je speelgoed in mag leggen dat je wilt meenemen. Vol is vol.’

‘Maar mijn fiets moet er ook in.’

‘Je fiets telt niet, die nemen we apart mee.’

‘Telt mijn Nerf wel?’

‘Ja, die wel.’

‘Maar die past niet, want...’

‘Timo...’ Anouk keek haar zoon vermoeid aan. ‘Ga nou eerst maar eens proberen wat er allemaal wel en niet in past, dan kijken we daarna wel verder.’

‘Oké.’ Haar zoon ging staan en liep over het bed naar de rand, waarbij hij een stapel shirts omvergooide. Met een bons landde hij op de grond, viel voorover en krabbelde weer overeind. Anouk zag het met lede ogen aan. Ze had inmiddels afgeleerd iets van Timo's nogal ongeremde gedrag te zeggen. Hij had nou eenmaal een hoop energie en zag niet snel ergens gevaar. Een echte jongen, zei haar moeder altijd.

Toen Timo naar beneden was verdwenen, richtte ze haar aandacht weer op haar kleding-

kast. Een beetje wanhopig keek ze naar haar koffer, die al voor twee derde was gevuld en dan was ze nog niet eens aan de T-shirts en schoenen begonnen. Het was gewoon veel moeilijker om een koffer te pakken voor drie weken Nederland dan voor vijf weken Spanje. Daar wist ze zeker dat ze genoeg had aan mouwloze shirts en jurkjes. Voor de zekerheid nam ze altijd één vest mee, maar in de zeven jaar dat ze hun zomervakantie onder de Spaanse zon hadden doorgebracht, had ze het niet meer dan drie keer nodig gehad. En dan ook alleen nog maar 's avonds. Nederland was echter een stuk minderonzeker, al zag de voorspelling voor de komende week er goed uit. Maar je wist het nooit, het kon ineens omslaan.

Met een zucht keek Anouk via de openstaande balkondeur naar buiten. Timo liep over het gazon naar de schuur achter in de tuin, waar ze het buitenspeelgoed bewaarden. Ze wist nu al dat hij zijn krat helemaal zou vullen en er dan nog een berg speelgoed naast zou leggen, die volgens hem ook echt mee moest. Ze zou haar poot stijf moeten houden, want al hadden ze een flinke stationwagen, de ruimte was niet onbeperkt. En als Timo al zijn speelgoed mee mocht nemen,

wilde zijn zusje dat natuurlijk ook. Lena had zo mogelijk nog meer speelgoed dan haar broer en wilde vast niet alleen een hele berg emmers en schepjes voor het strand meenemen, maar ook haar complete barbie-verzameling. Die was zo groot dat als ze al haar barbie-spullen op de vloer van haar slaapkamer uitspreidde, de hele vloer niet meer te zien was. Anouk moest toegeven dat zijzelf daar medeschuldig aan was. Als kind was ze al gek geweest op barbies en toen ze met twintig weken zwangerschap had gehoord dat ze een dochter kreeg, had ze naast een schattig roze babypakje ook meteen Lena's eerste barbie aangeschaft. Stiekem genoot Anouk er nog steeds van om samen met haar dochter met de poppen te spelen. Het zou fijn zijn om daar op vakantie ook weer eens echt tijd voor te hebben. De afgelopen periode was het zo druk geweest dat Anouk de kinderen vaker dan ze wilde bij de op-pas, vriendjes of opa en oma had moeten onderbrengen. Gelukkig stonden zowel haar ouders als haar schoonouders vaak klaar om de kinderen op te vangen, maar ergens voelde Anouk zich toch bezwaard. Vooral naar haar ouders toe, omdat zij de jongsten niet meer waren en de zorg voor twee kleine kinderen best belastend voor hen

was. Weliswaar was Timo zeven en Lena vier en konden ze meer zelf dan toen ze peuters waren, maar als ze bij opa en oma waren was van hun vermogen om zichzelf te vermaken ineens niks meer over. Dan vroegen ze de hele dag aandacht en wilden ze uitsluitend samen met hun grootouders spelen.

Maar Anouk voelde zich niet alleen schuldig richting de opa's en oma's. Ook richting haar kinderen had ze de afgelopen tijd vaak het gevoel gehad dat ze tekortschoot. Ze merkte vooral aan Lena dat ze er zelf echt te weinig was geweest. Lena was een moederskindje. Als Anouk thuis was, hing ze erg aan haar en ze had Anouk meer dan eens verteld dat ze haar miste. Vaak was dat 's avonds, als Lena in bed lag en Anouk gewoontegetrouw even naast haar kroop om de dag door te spreken. Normaal ging het dan over school of barbies, maar de laatste maanden had Lena bijna elke dag gezegd dat ze zo graag wilde dat Anouk meer thuis was. Elke keer had Anouk haar beloofd dat het binnenkort echt anders zou worden, maar die belofte had ze vooralsnog niet waar kunnen maken. Dat kon ze Lena echter niet uitleggen. Wat moest een meisje van vier met de mededeling dat het niet zo goed ging met papa's

bedrijf en dat mama daarom regelmatig moest bijspringen?

Een geluid in de tuin haalde haar uit haar gedachten. Door de openstaande deur van het balkon kwam gejuich naar binnen. Anouk keek naar het gazon. Timo, die blijkbaar al klaar was met het uitzoeken van zijn speelgoed, had drie ballen mee naar buiten genomen en oefende nu in het schieten op doel, waarbij hij de bal niet op de grond legde maar uit de lucht probeerde te schieten. Zijn eerste poging was raak en hij juichte alsof hij de Champions League had gewonnen. Geamuseerd keek Anouk toe hoe hij het opnieuw probeerde, maar de zes pogingen daarna mislukten jammerlijk. Hij kreeg het zelfs voor elkaar de bal achteruit te schieten. Misschien kon Jan op vakantie wat meer met hem voetballen. Niet alleen om te oefenen, maar ook omdat Anouk wist hoe leuk Timo het vond om met zijn vader te spelen. Wat dat betreft was ook hij in de afgelopen maanden best wel wat tekortgekomen.

Ze haalde diep adem en draaide zich een beetje moedeloos weer om naar haar kledingkast. Ze was dol op vakantie, maar de voorbereidingen sloeg ze het liefst over. En dan moest ze

straks waarschijnlijk ook nog de koffer van Jan inpakken. Hij had beloofd het zelf te doen, maar daar zou vast niet veel van terechtkomen. Jan was in geen weken voor acht uur 's avonds thuis geweest en dat zou vandaag niet anders zijn. Hij was eigenaar van vier grote meubelzaken. De onderneming, die weinig fantasievol Van der Loo Woninginrichting heette, was door zijn vader opgericht. Het was begonnen met één winkel in het centrum van Nijmegen en geleidelijk aan waren daar drie vestigingen bij gekomen, verspreid over de omgeving. Van der Loo Woninginrichting stond voor kwaliteit en exclusiviteit en richtte zich derhalve op het hogere segment. Daar was blijkbaar veel behoefte aan geweest, want de meubelzaken waren alle vier vanaf het begin een succes geweest. Sommige klanten kwamen al dertig jaar in de zaak. Tien jaar geleden had Hans van der Loo, Jans vader, zich teruggetrokken ten gunste van zijn zoon, die vanaf dat moment de dagelijkse leiding had gekregen. Het bedrijf kende voor hem toen allang geen geheimen meer, want Jan was zo'n beetje opgegroeid in de winkels. Hij mocht graag vertellen hoe hij als vierjarige meehielp met het uitpakken van de bestellingen en hoe hij regelmatig in slaap viel op